

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 27 жовтня 1983 року

№ 128 (3323).

Ціна 2 коп.

Твій потенціал, юний друже!

Треба повести рішучу боротьбу із втратами, вихити основні раціоналізаторські роботи, макимально, ефективно використовувати техніку, по-хазяйськи ставитися до дорученої справи, спиратися на потенціал власного трудового сумління, щоб забезпечити неспинний поступ уперед.

Ці слова, звернені до молоді, червоною ниткою пронизують виступ на сторінках нашої газети знатного хлібороба Героя Соціалістичної Праці, бригадира тракторної бригади № 2 колгоспу «Росія» Новоукраїнського району Віктора Степановича Андріяша «Хліб наш насущний» (Див. «Молодий комуніст» від 26 квітня ц. р.). Молоді трудівники Кіровоградщини продовжують палке обговорення статті: діляться враженнями, вишукують резерви

поліпшення роботи, намагаються довести своє право працювати на найвідповідальніших ділянках виробництва. У листах молодих сучасників, що надходять до редакції відчувається стурбованість за проявляну безгосподарність, справжній біль за низькі показники в роботі, особливо там, де є наявні резерви їх підвищення. Разом з цим — заклики бути ошадливим господарем, бережливо ставитися до народного багатства, перепитати себе ще раз: «Чи

все я зробив для найважливішого внеску у виконання Продовольчої програми, завдань п'ятирічки?».

Заглянь і ти, комсомольцю, у свою душу, запитай себе в кінці трудового дня: «Чи працював я з повною віддачею?» Якщо ні, то чому? Повернися обличчям до тих проблем, які хвилюють працівників твого господарства, підприємства, установи, навчального закладу. І оглянувшись назад, прахувавши помилки, зваживши можливості, постав собі завдання і на майбутнє. А виникне потреба, поділися з нами думками. Чекаємо твоїх листів.

Качанистий — бригадний метод

На обласному семінарі-наряді по збільшенню виробництва зерна кукурудзи серед кращих господарств відзначили і Ульяновський буржорадгосп. Середня урожайність складала тут 63 центнери зерна кукурудзи на гектар. Найвищий же результат одержали у відділку імені Кірова — 93 центнери з гектара.

Як запевняють спеціалісти господарства, ніяких особливих секретів цього річного високого врожаю не існує. Найперше — допоміг досвід і досконале знання індустріальної технології вирощування кукурудзи та чітке її дотримання.

Вільш детально про ці питання прошу розповісти

на справу. Велику увагу приділяємо підготовці ґрунту. Щоб прискорити і удосконалити процес внесення в ґрунт рідких комбінованих добрив, найближчим часом плануємо придбати спеціальні механізми. Розробляється спеціальна система внесення добрив. Для її створення проводимо агрохімічне обстеження ґрунтів, а потім вираховуємо, скільки позитивних речовин потребуватиме майбутній урожай. Завдяки цій системі ми можемо урожай заздалегідь планувати.

Районі несин здійснюємо вирівнювання площі і засівом їх пунктирним методом. Густота рослин не повинна перевищувати 3—4 штуки на погонний метр, і ми таку густоту забезпечили. З метою знешкодження бур'янів вносили так звані страхові гербіциди — 2,4Д, еридан та інші. Послідовне проведення захисту рослин дало гарні наслідки — бур'яни на полях практично не було.

Борис Савич, чи були ще якісь фактори, що вплинули на врожай?

Відзначу, що цей рік у нас взагалі був дуже сприятливий для качанистої. Волога і тепле повітря під час вегетаційного періоду розвитку рослин зумовили їх подальший швидкий ріст. Цього сезону ми вперше випробували нові сорти — «кубанський-275» і «дніпровський-270». Вони нас порадували дружини сходили.

Збирання кукурудзи в господарстві розпочали організовано, дружно, із застосуванням групового ме-

тоду. Перед механізаторами стояло нелегке завдання — зібрати цей чудовий щедрий урожай якнайшвидше і без втрат. Вправилися одними з перших в області, за дванадцять днів. У цьому успіху і трудової звитяги механізаторів збирально-транспортного загону, і чітка робота техніки, і добра організація всіх ділянок роботи. Зиста молодих, які працювали у складі механізованих ланок або екіпажів, комуніст Микола Олександрович кандидат у члени КПРС Петро Шаверський комсомольць Валерій Пічкур з буржорадгоспу.

Ще два роки тому на республіканському семінарі ланковик по вирощуванню качанистої («Молодий комуніст», 24 лютого 1981 року) йшов і про ініціативу комсомольців взяти шефство над кожним третім гектаром кукурудзи. Тоді висоті врожай «хоролеви полів» багато в чому залежав від роботи саме комсомольсько-молодіжних ланок, а згодом і загонів. Від того, наскільки молоді опанували навички вирощування качанистої за індустріальною технологією. В районі таких загонів ще не створено. Безсумнівно, цим питанням впритул необхідно зайнятися як комсомольським активістам, так і господарським керівникам району, щоб завдання значного підвищення врожайності зерна кукурудзи стало першочерговою справою молоді села.

С. ТРЕНИЧ,
кор. «Молодого комуніста».

РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

РЕЗЕРВ — І В НАС САМИХ

У нашому господарстві працює 600 чоловік. Серед них 105 комсомольців. А взагалі — понад 200 хлопців і дівчат, тобто кожен третій — молодий. Зрозуміло, що звернення знатного хлібороба В. С. Андріяша у статті «Хліб наш насущний» до молодих трудівників не могло залишити нас байдужими.

Ще весною на комсомольських зборах нашого КМК тракторної бригади № 1 обговорили її. Дійшли до висновку: хіба ми, справжні хлібороби, маємо право працювати не в повну силу, бути байдужими до слів хлібодара, праця якого вже чотири десятиліття пов'язана з роботою на землі? Багато роздумів викликала вона особисто в мене.

Виділили у господарстві мені новенький «Колос». Щоб запобігти втратам, по ходу жнив переобладнував комбайн. І все ж, як не старався, високого показника не досяг — 3562 центнери збіжжя на молотив. Можна послатись на те, що нинішній рік був несприятливим, що для нашого господарства такі цифри непогані. Але подумки повертаючись до живих буднів, пригадую: був у мене істотний резерв для того, щоб намолотити на кілька сот центнерів більше. На початку жнив я знехтував тим, що мій комбайн — новий і деталі його, так би мовити, непригтерті. Треба було уважно перевірити їх роботу хоча б на холостому ходу. Кілька незапланованих зупинок упродовж жнив — ось вам і не зовсім ефективно використання техніки.

У нашого колгоспу немає високих нагород, славних імен. І відчутними врожаєм хліборобська

нива нас не балує. Недавно господарство очолив молодий голова, Володимир Миколайович Нетеса. Оразу колектив колгоспу відчув хазяйську руку. А головне (В. М. Нетесі — років 35, не більше) з великою увагою поставився до молоді, став виявляти до неї більше, ніж це було раніше, поваги і довіри.

Після служби в армії чотири роки працюю в колгоспі. Оглядаючись назад, підсумовуючи свій трудовий шлях, зробив для себе, як це не дивно, таке відкриття: я перепрацював чи не на всіх видах техніки, що використовуються в господарстві. І це непогано — став, так би мовити, механізатором широкого профілю, хоча такі «перестрибування» заважають, якщо хочете, самовизначитись.

Нині, маючи певний досвід ланкового по вирощуванню кукурудзи індустріальним методом знову займаюся качанистою. Тільки вже в загоні, а не в ланці. Кукурудза — культура великих можливостей. Думаю, правильна думка пролунала на семінарі-наряді в Новоукраїнці — забезпечити високу віддачу кукурудзяного гектара.

Вважаю створення загонів по вирощуванню кукурудзи більш прогресивною і ефективною формою роботи, ніж ланка. В минулому році наша ланка посіяла качанисту, обробила міжряддя. А потім нас підключили на різні роботи. Восени ж кукурудзу збирали вже інші колгоспники.

В наступному році члени нашого загону відповідатимуть за вирощування і збирання тільки качанистої. Тож від нашого заго-

ну чекатимуть високих врожаїв на кукурудзяних плантаціях. І ми постарасмося з честю виправдати виявлене до нас довіря, зібрати, як і планується, не менше 50 центнерів зерна з гектара.

Забезпечити такий результат при всьому іншому безвідмовна робота техніки. Пам'ятаєте у В. С. Андріяша: «Дбайливе ставлення до техніки... у крові моїх товаришів». І, як правило, у моїх теж, Вікторе Степановичу. Але, на жаль, не у всіх. Слози навіртаються на очі, коли думаєш про те, скільки можна зробити, якщо вся техніка була справною. І в цьому — один із вагомих резервів підвищення виробничих показників бригади в цілому.

Правда, тут хочеться сказати і про вкрай незадовільне постачання запчастинами. До чого це призводить, ось вам лише останній приклад. У Віктора Ермакова на його тракторі ДТ-75 вийшов з ладу насос гідромуфти. В колгоспній майстерні такого насосу немає, в райсільгосптехніці — теж. І стоїть ДТ-75 уже другий день, не оре. І невідомо скільки простотить.

Підсумовуючи, хочу сказати, що КМК наш, в якому 26 спілчан, дружинний, згуртований. Можливо, нам щастить у тому плані, що кадрової проблеми не існує. І все ж переважна маса колективу бригади спирається не тільки на виробничий потенціал, а й на потенціал власного трудового сумління. А це значить, що ми — справжні господарі землі!

А. ЕРМАКОВ,
механізатор колгоспу імені Леніна.
Онуфріївський район.

РІШЕННЯ
ХМ ЗІЗДУ
ХМ КПРС
З ЖИТТЯ!

П'ЯТИРІЧКА:
РІК ТРЕТІЙ

заступника головного агронома буржорадгоспу Бориса Савича Бурдейного: — Як говорять, гарний початок — то вже полови-

Як і протягом року, так і нині, в переддень 63-ї річниці комсомолу, молоді комуністичної райсільгосптехніки прагне працювати якнайпродуктивніше.

Комсомольсько-молодіжний колектив водіїв, очолюваний групкомсоргом Володимиром Бугасном, змінні завдання виконує на 110—125 процентів. Споживачам додатково доставляється сотні тонн народного господарських вантажів.

Завершується сільськогосподарський рік. Збільшується обсяг ремонтних робіт у працівників центральної ремонтної майстерні. З перших днів комсомольці і молодь показують зразки свідомого ставлення до праці. Так, молоді слюсарі Володимир Ляшенко та Василь Пінчук зробили свій перший внесок у підготовку техніки до збирання врожаю в наступному, 1984 році. Вони разом із старшими товаришами Павлом Лисенком, Володимиром Тимошенком, Леонідом Мосанченком записали на свій рахунок три відремонтовані гично-збиральні машини БМ-6.

На знімках: слюсарі райсільгосптехніки Володимир ЛЯШЕНКО та Василь ПІНЧУК, які працюють під девізом: «Щоденні завдання — понад норму!»; члени комсомольсько-молодіжної бригади водіїв райсільгосптехніки. Текст і фото М. САВЕННА.

РАЗОМ З БАТЬКАМИ

Як і всі радянські люди, школярі Капітанівки відчужають свою причетність до благородної боротьби нашої партії, Радянського уряду за мир в усьому світі. Коли в місцевій середній школі проходили збори учнівського та вчительсько-

го колективу, присвячені обговоренню Заяви Генерального секретаря ЦК КПРС. Голови Президії Верховної Ради СРСР Ю. В. Андропова, зверненої до адміністрації Сполучених Штатів Америки, їх правлячих кіл, що прагнуть штовхнути світ у безодню атомної катастрофи, учениця 10-А класу, член комітету комсомолу Ольга Гончаренко висловила глибоке обурення з приводу авантюристичних дій правлячих кіл США.

— Ми, комсомольці, учні школи, — говорила вона, — допоможемо своїм батькам у боротьбі за мир і безпеку народів світу. Наша допомога — це відмінне навчання, посилення участі у виконанні завдань Продовольчої програми СРСР, активність у громадському житті.

На зборах виступили також учениця дев'ятого класу, заступник секретаря

комсомольської організації Тетяна Музиченко, учениця шостого класу Оксана Кизиль та інші діти.

В. ШУЛЬГА.

Новомиргородський район.

НА ЗЕМЛІ «СПАРТАКА»

Повсюдно все ширше розгортається рух прихильників миру проти загрози ядерної війни. В Голованів-

ському СПТУ № 8 відбулися збори, на яких учні й викладачі висловили своє прагнення до миру.

— Учні профтехучилища, — сказала Віта Штема, — працювали в колгоспах району на сільськогосподарських роботах і всі зароблені кошти перерахували до Фонду миру. Сьогодні я від імені своїх товаришів-комсомольців хочу ще раз заявити: нам потрібен мир!

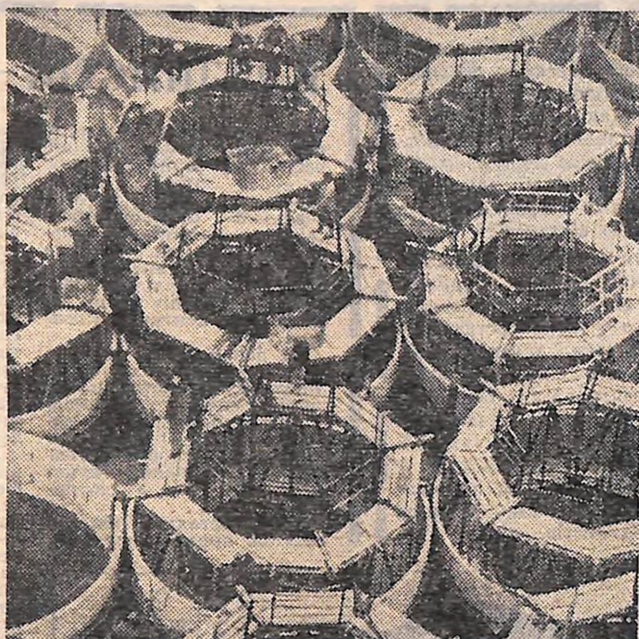
Учні училища рушили в похід по місцях бойової

МИ — ЗА МИР!

слави району. Вони дізналися чимало нового з історії легендарної підпільної комсомольської організації «Спартак», побували в тих місцях, де жили і боролися з ворогами юні герої. Закінчився похід в музеї герої-спартаківців у селі Красногірці.

Г. РИЖАК,

вихователь профтехучилища.
Голованівський район.

В Долинському районі завершується будівництво першої черги потужного елеватора, який буде найбільшим не тільки в області, а й у республіці. Високі темпи роботи забезпечує злагоджена і організована робота трудових бригад під час усіх трьох змін. Серед кращих — колектив дільниці В. І. Долгова з ПМК-139 тресту «Південелеватормлинбуд».

На знімках: газоелектрозварник четвертого розряду комсомолец Леонід Яценко; бригадир мулярів, муляр шостого розряду Галина Олійник та Галина Плисецька; загальний вигляд будівництва корпусу другої черги.

Фото В. ГРИБА.

Бережемо пам'ять про героїв

У нашій школі ось уже який рік працює клуб «Пам'ять», яким керує вчитель початкової військової підготовки Д. В. Остапенко. Члени цього клубу збирали великий матеріал про бойовий шлях 6-ої Орловсько-Хінганської Червонопрапорної орденів Червоної Зірки і Суворова стрілецької дивізії, яка визволяла наше село від фашистських загартників. Багато її воїнів загинуло на кировоградській землі. Члени клубу листуються з ветеранами війни, які воювали у складі дивізії, беруть активну участь у розшукуванні рідних і близьких загиблих, які поховані у Липовенському та сусідніх селах.

Давнім і добрим другом наших школярів є І. С. Буялов, колишній командир, а нині заступник голови ради ветеранів дивізії. Тут, у нашому селі він після тяжкого поранення знову повернувся до життя завдяки вмілим рукам хірургів із військового госпіталю та чуйному серцю жителів села, які допомагали виходжувати поранених. І нині ветеран-фронтовик — частий гість у нашій десятирічці. Коли приїжджає, завжди йде на братське кладовище, до обелісків, під якими вічним сном сплять його бойові побратими.

Наші учні добре знають біографії безсмертних юнаків, які щодня зустрічають їх, дивлячись усміхнено зі стелів шкільного коридора. Знають, що азербайджанець Михайло Теросян надіслав матері останнього листа з села Довгої Пристані, а вже похоронка сповіщала, що загинув Михайло, визволяючи Липовенське, знають, що лейтенант Бороудіні, великий весельчак, так і не встиг доспівати своїх пісень.

Ми запрошуємо ветеранів на свято першого і останнього дзвінка, на засідання клубу «Пам'ять», на вечори слави, вогниці. Нашою гостю була учасниця боїв за Малу землю П. В. Бондаренко. Поліна Василівна розповіла про незламну мужність радянських бійців, їх неситність і впевненість у неминучій перемозі над ворогом, повідала про велику роботу політпрацівників, які разом з воїнами були у самісному пеклі битви.

Учні листуються з випускниками школи, що служать у лавах Радянської Армії. У школі є стенд «Наші земляки — воїни». Відсьогодні частина, де служать колишній учень, дає на нього характеристику, яку ми зачитуємо на загальношкільній лінійці.

Є тут також стенд, який розповідає про мужніх жінок-односельчанок Л. Г. Заставнюк, Г. О. Фурман, Л. А. Варикану, які під час боїв на Голованівщині працювали у госпіталі.

Біля пам'ятника загиблим воїнам є у Липовенському місці, де зупиняється у скорботі і старий і молодий — це могили дітей, розстріляних фашистськими натами. Колишня вихователька дитбудинку Р. І. Сафронова — очевидець того страшно-злочинного подіяння — під час зустрічі розповідає учням про звірства фашистів.

Тому піонери і комсомольці нашої школи, прагнучи зробити свій вклад у боротьбу за мир, взяли активну участь у Тижні дій радянських дітей в рамках естафети миру дитячих організацій європейських країн. Вони готуються успішно виступити у військово-спортивних іграх «Зірниця» та «Орлятко», які допомагають їм стати сильними і спритними.

О. ШЕВЧУК,

вчителька Липовенської СШ.
Голованівський район.

Молодість у землі Кіровоградській

6.

Орденю Жовтневої революції комсомол відзначено в честь його 50-річного ювілею. Цією нагородою увінчано працю і подвиги всіх поколінь спадкоємців Великого Жовтня.

Від мужніх поколінь прийняли естафету комсомольці 50-х та 60-х років, корчагінське завзяття — від героїв громадянської, енергійне «Да-й-ш!» — від ударників перших п'ятирічок і періоду відбудови, мужність одержали у спадок від героїв Великої Вітчизняної і першоділяників. Вони мали збудувати нові шахти і домни, звести Кременчуцьку ГЕС, піднести на небува-

лий рівень урожайність сільськогосподарських культур.

І знову були зворушливі проводи і короткі мітинги, радісні усмішки і квіти, напутні слова ветеранів і прощальні гудки паровозів. Сотні юнаків і дівчат Кіровоградщини в кінці 1956 року відгукнулися на заклик ЦК ЛКСМ України звестися в Донбасі за рік 35 шахт. Кіровоградці вирішили будувати шахту «Кіровоградська — Комсомольська». Невдовзі на її спорудженні працювали ударні бригади прохідників В. Тарасенка і М. Руденка, землекопів Т. Когляка і В. Григор'єва, штукатурів Т. Щербини, мулярів А. Обертинського. З перших і до

останніх днів не згасало на новобудові полум'я соціалістичного змагання. Шахту збудували достроково. Значна частина кировоградських добровольців лишилася виконувати нове завдання партії і комсомолу — освоювати проектну потужність шахти.

Ще тривали роботи на шахті «Кіровоградська — Комсомольська», а нові заводи молоді Кіровоградщини включилися в будівництво домни «Криворізька — Комсомольська».

У 1956 році сільські трудівники Кіровоградщини та Башкирської АРСР заключили договір на соціалістичне змагання. Масовий трудовий ентузіазм демонстрували

молоді хлібороби і тваринники області. В 1957 році комсомольсько-молодіжна бригада тваринницької ферми колгоспу «Росія» Ульяновського району завоювала першість у соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних тваринницьких колективів області. Через рік також кращою комсомольсько-молодіжної ланки цієї ферми Людмила Бершадська була удостоєна звання Героя Соціалістичної Праці. За ініціативою двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова 1959 року на базі кращих тракторних бригад було створено 6 шкіл передового досвіду, в яких пройшли навчання понад 600 членів комсомольсько-молодіжних агрегатів і ланок. Сотні комсомольсько-молодіжних колективів запровадили в практику запропоновану Олександром Васильовичем комплексну механізацію вирощування сільськогосподарських культур.

Справжньою школою організаційного та інтернаціонального гарту стала для області комсомольської організації

Всесоюзна комсомольська будова — Кременчуцька ГЕС. Вона — немов пам'ятник, споруджений на честь 300-річчя возз'єднання російського та українського народів. Зводили ГЕС представники 41 національності, устаткування для неї поставляли 820 підприємств із 12 союзних республік.

«Чуєш, як в серце епоха торкає? Думка одна тут — а тисячі рук». Так

вій праці його завоювала група передових дільниць, бригад, а також 87 окремих робітників, серед яких бригадир бетонярів Олександр Зайцев, екскаваторник Петро Пономаренко, старший машиніст екскаватора Григорій Дузик, бульдозерист Михайло Полудко.

Напередодні пуску ГЕС у русі за комуністичну працю брали участь 105 бригад і екіпажів, даї дільниць, в яких нараховувалося майже 3 тисячі чоловік. 25 бригадам тоді було присвоєно звання колективу комуністичної праці, 207 будівельникам — звання ударника комуністичної праці.

Ударна праця молодих будівельників забезпечила дострокове зведення ГЕС. Її було здано в експлуатацію на два роки раніше, ніж планувалося. За рахунок творчого розв'язання ряду проблем потужність Кременчуцької ГЕС була збільшена на 175 тисяч кіловат. Загальна вартість спорудження знижена на 20 мільйонів карбованців, закономірно 180 тисяч кубометрів бетону, 7,4 тисячі тонн металу, «Е 1000000 сівало!»

29 ЖОВТНЯ —
ДЕНЬ

НАРОДЖЕННЯ
КОМСОМОЛУ

писав про будову П. Г. Тичина. Тоді тут працювало дев'ять тисяч чоловік, чотири з них — комсомольці.

А восени 1957 року на будові розгорнулося соціалістичне змагання за право участі в закладці будівлі ГЕС і водозливної греблі. В наполегли-

ЗАРУБІЖНИЙ
КАЛЕЙДОСКОПУ школу—
з пістолетом

Відповідальний за стан безпеки в школах Нью-Йорка Анджело Апонте заявив, що шкільні вчителі підлягають таному ж професійному тренуванню, як і поліцейські. Тому їм, як і охоронцям порядку, на думку Апонте, варто видавати зброю. У підтвердження він навіс випадок, коли шістнадцятирічний підліток до смерті забив вчителя, котрий хотів зупинити бійку на шкільному подвір'ї.

Без бійки
понав
у забіяки

Хорхе Сангінетті, продавець квітів із уругвайського міста Паисанду, несподівано одержав поштою запрошення на зустріч в посольстві США в Монтевідео. Сангінетті дуже здивувався, але, щоб не видатися невілним, на зустріч приїхав і був присутній там серед цілого ряду політичних діячів країни. Здивування його було ще більшим тоді, коли через кілька днів він прочитав в одній із газет, що на вищезгаданій зустрічі виявився шпигун, котрий назвав себе іменем Сангінетті. Вся ця плутанина, пише португальська газета «Діаріу ді нотісіас», сталася з вини секретарки посольства, яка замість високопоставленого уругвайського чиновника направила запрошення його однофамільцю.

Коли сервіс
«кусається»

Колишній ізраїльський військовий льотчик Амос Левітов вирішив спробувати себе на новому поприщі — в галузі організації ветеранської служби для домашніх тварин. Але сервіс його «кусається» і по кишені лише тим власникам собак і котів, у котрих туга набитий гаманець. Як заявив Левітов, одна консультація у спеціаліста буде коштувати не менше 100 доларів.

(За матеріалами журналу «Новое время».)

ПЛАНЕТА

У СВІТІ БІЗНЕСУ

Скільки
коштує
поява
БОГОРОДИЦІ

Три чверті правовірних французьких католиків не бояться пекельних мук як кари за свої гріхи. Це відкриття зробили автори дослідження, проведеного у Лурді, містечка на південному заході Франції.

Лурд — місце паломництва католиків. На двадцять тисяч місцевих жителів тут припадає понад 400 готелів і пансіонів різного класу. Це третій за значенням туристичний центр країни. Справа в тому, що місто позначено благодаттю Богородиці, що появилася перед бід-

ною селянською дівчиною Бернадеттою. Сталося це 1858 року. Того ж року у Лурд була прокладена залізнична вітка.

Такі вдалі збіги траплялися й раніше. Наприклад, 1830 року, коли місцева церква ніяк не могла оголоситися від наслідків конфіскації великої франкузької революції, матір Божу відвідала якихось сестер у Парижі. З цього приводу була відіслана медаль, що розійшлася багатомільйонним тиражем і відчутно поповнила збірку церковної казни.

Епоха масового туризму

принесла Лурду справжній розквіт. 1959 року кількість гостей досягла двох мільйонів, а в кінці сімдесятих років перевищила за чотири мільйони. І кожний хоч щось та купив у численних крамничках на вулиці Грота і одойменному бульварі, які ведуть до джерела. Туристам пропонують медальйони із зображенням святої Бернадетти, цілі набори «святих» сувенірів. Підраховано, що середньостатистичний турист залишає тут приблизно 50 франків.

Але й для місцевих бізнесменів в останні роки настали нелегкі часи. Чудеса чудесами, а з худим гаманцем до святині не доберешся. Потік приїжджених скоротився. Закривається частина готелів.

Втім, жителям Лурда не відмовиш у винахідливості. Появилися плани транспортування «чудодійної води» за океан. Словом, Богородиці молись, а до берега гречись...

М. ШИПАНОВ,
кор. АПН.

Париж.

ЧССР. «Ми з приятелем удвох дуже весело живемо...»
Фото ЧТК—ТАРС.

УНР. Сторічний ювілей недавно відзначив Шандор Смаргайт із Токая. Все життя він пропрацював річником і в день свого народження був радий продемонструвати майстерність, вміло проводячи по Тисі баржу (на знімку).
Фото МТІ—ТАРС.

— рапортували в 1961 році червонозорівці. А наступного року комсомольці підприємства запропонували взяти шефство над виконанням замовлення Республіки Куба і виконати його достроково, до 45-річчя Великого Жовтня.

Комсомольську будову — Долинський цукровий завод введено в дію в 1964 році. Третина молочнозаводських ферм Знаменського району в 1966 році була переведена на двозмінну роботу, всі трудомісткі процеси механізовані. Обслуговували техніку комсомольці і молодь. Наступного року всі члени комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу імені Калініна Новоархангельського району надали від кожної корови по 3600—4000 кілограмів молока.

Широко розгорнули комсомольці області соціалістичне змагання за гідну зустріч північного ювілею комсомолу. «Від ювілею країни—до ювілею комсомолу готувати трудові дарунки на кожному робочому місці». Під таким девізом у змагання включилися сотні комсомольсько-молодіжних колективів, тисячі юнаків і дівчат. Зачинателі цього руху

механізатори комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району В. Моторного та хлібороби 30 комсомольсько-молодіжних механізаторських ланок Олександрійського, тваринники Знаменського районів. Червонозорівці стали правопланговими змагання. 400 комсомольсько-молодіжних колективів за ініціативою бригади токарів заводу «Червона зірка», очолюваної Надією Лунонос, взялися економіти у великому і малому.

Ударно трудилися комсомольці в період двомісячника по заготівлі кормів для громадської худоби. 410 комсомольсько-молодіжних бригад області заклали 1154 тисячі тонн соковитих кормів, 310 тисяч тонн грубих.

Молоді грудівники Олександрійського району показали себе в передовісному змаганні з найкращого боку. Високих показників, зібравши 180-пудові врожаї зернових та 250-центнерні цукрових буряків, домоглися комсомольсько-молодіжні тракторна бригада колгоспу імені Володимира Ульянова. Широко стали відомі

імена передових олександрійських дояроч Варвари Рубан, Любові Фатовенко, Галини Тимченко, Галини Серденко, Раїси Сухомлин, Зої Шкуратової.

На честь 50-річчя ВЛКСМ обласну комсомольську організацію було нагороджено Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

Пам'ятні Червоної прапори ЦК ЛКСМ України вручені на честь ювілею Кіровоградській, Олександрійській, Кременівській міським комсомольським організаціям, пам'ятні вимпели ЦК ЛКСМ України — Кіровоградській районній комсомольській організації, бригаді електромонтажників апаратного цеху Олександрійського електромеханічного заводу, комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району, комсомольсько-молодіжній МТФ колгоспу імені Калініна Добровеличківського району, комсомольсько-молодіжній бригаді бетонників Власівського заводу залізобетонних конструкцій, бригаді токарів механоскладального цеху № 2 заводу «Червона зірка».

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

ФУТБОЛ

«ЗІРКА»—
«БУКОВИНА»—
2:0

Впевнено провели кіровоградці заключні три тури другого кола всеукраїнської футбольної першості. Вони перемогли з рахунком 1:0 ужгородське «Закарпаття», а у ворота івано-франківського «Прикарпаття» забивали п'ять сухих м'ячів. І ось зустріч з «Буковиною».

Поєдинок розпочався атаками господарів стадіону. Вже на першій хвилині Сергій Ралюченко втрачав можливість вивести свій клуб уперед. Натиск «Зірки» тривав. Йде двадцять хвилина. Чернівці спортменів порушують правила на штрафному майданчику. Пенальті. Його чітко реалізовує Михайло Калита. У другому таймі знову переважає на боці «Зірки». На сімдесять восьмій хвилині вдало передачу Ярослава Бобилея використовує Калита. Вийшовши один на один з голкіпером «Буковини» Василем Мудрим він забив другий м'яч.

В. ШАБАЛІН.

ВІД МАСОВОСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

На приз героїв—
молодогвардійців

Минулої неділі на спортивних базах Кіровограда відбулась обласна спартакіада допризовної і призовної молоді з фізичної та військово-технічної підготовки на приз імені героїв-молодогвардійців. Ініціаторами цих змагань стали обком ЛКСМ України, обком ДТСААФ, обласний відділ народної освіти, обласне управління профхосвіти, облспорткомітет та штаб цивільної оборони області.

В перший день спартакіади була організована зустріч з ветеранами Збройних Сил СРСР — головою обласної комісії з комплексу ГПО, Героєм Радянського Союзу В. О. Верхоланцевим, командуючим обласною військово-спортивною грою «Орел» О. М. Гришаковим, членом підпільної комсомольської організації «Спартак» Г. А. Беззерхнім. Відбувся вечір-зустріч з воїнами Кіровоградського гарнізону.

Головний суддя змагань, суддя республіканської категорії М. М. Заплоскін дав старт першому виду змагань — метанню гранати. В сектори виходять команди середніх шкіл, професійно-технічних училищ та автошкіл ДТСААФ — всього 23 збірних колективи з 8 районів області та міст Кіровограда, Світловодська, Олександрії і Знамення. Далше всіх метав гранату (на 49 метрів) Юрій Свиренко з автошколи ДТСААФ Новоархангельського району. Серед команд найкраще виступили збірні кіровоградських середніх шкіл № 19 і 34.

Чемпіоном в кросі на 1000 метрів став Юрій Кріпан з Гайворонської середньої школи № 2 — його результат 2 хвилини 51,2 секунди. В командному заліку поперед були автошколою обкому ДТСААФ, Гайворонська середня школа № 2 та Кіровоградське МПТУ № 8.

Достіг сивадним для учасників став третій вид спартакіади — змагання з цивільної оборони. Найбільш вдало пройшли всі етапи команди Новоміргородського МПТУ № 10, Гайворонської середньої школи № 2 та Олександрійського ГУ № 3.

Нарешті, вогневий рубіж. З результатом 46 очок з 50 можливих впевнено переміг Асильо Косіанов з Кіровоградської десятирічки № 6. А ось трійку лідерів серед команд — Світловодська середня школа № 4, Ульяновська автошкола ДТСААФ та Олександрійське ТУ № 3.

Швидше за інших розіграв і силах автомат Микола Однокоз з Новоміргородського МПТУ № 16 — 23 секунди. А таблицю команд очолили колективи Гайворонської СШ № 2, МПТУ № 2 м. Кіровограда та МПТУ № 10 м. Новоміргорода.

Посидинки з плавання відбулися в басейні ДЮСШ облспорткомітету. Найшвидше тут подолав голубу доріжку на дистанції 100 метрів вільним стилем Леонід Винник із збірної автошколи обкому ДТСААФ — 1 хвилина 08,5 секунди.

Найкращу суму очок з плавання набрали члени збірної команди автошколи обкому ДТСААФ. Чимало вимог до учасників пред'явив останній вид спартакіади — військово-прикладна полоса перешкод. Тут потрібні були швидкість (біг з подоланням комплексу перешкод), влучність (стрільба з пневматичної гвинтівки), сила (метання гранати вагою 300 грамів), стрибучість (стрибки в довжину з розбігу), витривалість (перенесення вантажу). Всі ці якості допомогли Миколі Поповичу з команди автошколи обкому ДТСААФ з результатом 1 хвилина 49,0 секунд посісти перше місце. Командний залік виявив таку трійку найкращих — Кіровоградська СШ № 34, автошкола обкому ДТСААФ і Гайворонська СШ № 2.

І ось вручення нагород. За підсумками загальнокомандної боротьби перемогли юнаки середньої школи № 34 міста Кіровограда (Михайло Мурзін, Сергій Коваль, Володимир Мельниченко та Юрій Косовань). Перехідний приз імені героїв-молодогвардійців, пам'ятний кубок і почесну грамоту обкому комсомолу переможцям вручив секретар обкому ЛКСМУ В. М. Тяглий. Члени команди були нагороджені почесними грамотами і жетонами чемпіонів спартакіади.

В особистому заліку звання чемпіона спартакіади з результатом 108 очок завоював представник команди автошколи обкому ДТСААФ Микола Попович. На другий сходинці п'єсталу пошани Юрій Кріпан (105,5 очок) з Гайворонської середньої школи № 5. Бронзовим призером став Михайло Мурзін із Кіровоградської середньої школи № 34.

Під час стартів було показано 143 розрядних результати.

Але детальний аналіз виявив немало промахів і упущень у фізичній та військово-технічній підготовці призовників і допризовників.

Згідно положення, на республіканську спартакіаду, яка відбудеться через тиждень, слід виставляти три команди з 4-х спортсменів по групах — школярі, учні профтехучилищ та вихованці автошкіл ДТСААФ, які комплектуватимуться з числа переможців обласної спартакіади. І якщо ми візьмемо список 12 кращих багатоборців, то в ньому знаходимо по 5 представників від середніх шкіл області та автошкіл ДТСААФ і лише два представники профтехучилищ. Отже, виявлені на спартакіаді кращі спортсмени «Трудових резервів» явно слабші в майстерності в порівнянні з школярами. Вкрай незадовільно виступили на спартакіаді команди Новоукраїнської середньої школи № 3, автошколи ДТСААФ міста Олександрії, Новоархангельська, Олександрійської МПТУ № 7 та Новгородівського СПТУ № 6, які посіли останні місця в підсумковій таблиці. На спартакіаді було показано всього два результати на рівні другого спортивного розряду (полоса перешкод) та 17 результатів третього розряду 16-а учасниками з 8 команд при загальній кількості 92 спортсменів.

У чотирьох видах спорту з п'яти членів збірних команд Олександрійського МПТУ № 7 (крім кросу) та Ульяновського ПТУ № 11 (крім гранати) не могли показати розрядні нормативи, в 3-х — Новоукраїнська середня школа № 3, автошкола ДТСААФ Олександрії та Новгородівське СПТУ № 6. Лише єдина команда не мала розрядних результатів з кросу — Ульяновське ПТУ № 11, а в метанні гранати — дві — Кіровоградська середня школа № 6 та Олександрійське МПТУ № 7. Залишилися без залікових очок через вкрай низькі показники на полісах перешкод 8 команд — Кіровоградська СШ № 19, № 6, Ульяновського МПТУ № 11, Новгородівського СПТУ № 6, Новоукраїнської СШ № 3, Світловодської СШ № 4, Олександрійського МПТУ № 7, Олександрійська школа ДТСААФ.

З кульової стрільби тільки 5 учасників виконали розрядні нормативи, а залікових очок не одержали 19 стрільців.

А в плаванні взагалі парадокс — лише один спортсмен Леонід Винник з команди автошколи обкому ДТСААФ показав розрядний час.

Все це говорить про те, що на місцях ще відсутня належна робота в організації навчально-тренувального процесу в секціях і командах.

Особливо ми звертаємо на це увагу керівників Ульяновського ПТУ № 11, Кіровоградської середньої школи № 6, районного відділу народної освіти та району комсомолу Гайворонського району, збірні команди якого в складі Юрія Кріпана (школа № 5), Михайла Кушнарєва (школа № 5), Сергія Романюка (школа № 1) та Едуарда Нікітіна (школа № 2) була єдиною, що не підтвердила нормативів комплексу ГПО з кульової стрільби жодним з членів команди. Нормативи з плавання не підтвердили багатоборці Новоукраїнської середньої школи № 3 та Новоміргородського МПТУ № 10. А в цілому серед учасників — 35 чоловік. Нормативи з кросу виявилися не під силу 23-м, а з метання гранати — 20-м, учасникам обласної спартакіади.

Хотілося б, щоб на місцях детально проаналізували виступ своїх посланців, з'ясували причини, що породжують неоеб'єктивність і формалізм, поверховість у комплектуванні команд.

В. ПЕРЕВЕРЗЕВ.

Найвеледніші міста у будь-якому населеному пункті — вокзали. І це зрозуміло — міграція у наш космічно-технічно-комунікабельний час виросла до невідомості у порівнянні навіть з не дуже давніми часами. Тож велеледно тут навіть у негосподарстві. Хтось у від'їзді кваліфікації, хтось на село до батьків, хтось відпочивати за півгодини — вирують залізничні вокзали, аеропорти, автостанції.

Цього не розуміють працівники ресторану. Розуміємо, чого ж? І початок наше розуміє. Але горілку ми продаємо в необмеженій кількості. Бо план. Ви знаєте який у нас план?

Ось така відповідь. І жодного сумніву в тому, що чинять вони неправильно, на шкоду людям, на шкоду суспільству. А в цьому читача не треба переконувати — варто лише постояти біля ресторану годину-другу і побачити,

Так, план треба виконувати. І керівникам підприємств громадського харчування міста Кіровограда слід твердо втілювати — яким чином? Гідно не так, про який йшла мова досі.

Про шляхи, способи, резерви виконання плану можна говорити багато. Працівники прилавка не гребують при нагоді ними скористатись. Так, при контрольному закупі харчів на 3 карбованці 88 копійок члена рейдової

РЕЙД «КП»

„БО — ПЛАН!“

А вже коли придбано квиток, і до відправлення залишається якийсь час, пасажирі намагаються використати його продуктивно. Одні пробують щось прочитати у цій людській колотливі, інші віддають останні розпорядження по телефону, ще інші — шукають де б перекусити перед далеким дорогою...

Члени обласного штабу «Комсомольського прожектора» прибрали роль «зго-лоднілих пасажирів», та ще таких, яким доводиться рідко бувати в дорозі — такі на заклади громадського харчування дивляться об'єктивним і критичним оком (не секрет, що коли знаєш, то не дивишся — а дивишся було чого!)

У ресторані «Дорожній» і серед білого дня людно — автовокзал поряд. Та й заходять сюди не тільки транзитні. У службовому приміщенні (не за столом) молодий юнак не кваплячись перекидає дві чарки горілки. Але нам не вдається з ним поговорити, бо він, поцікавившись раптом нігтем по годиннику на руці («16-а, — сказав, — у мене скоро зміна починається»), проворно зник.

Чи встановлені в ресторані норми відпуску спиртних напоїв? — запитуємо буфетницю Н. В. Приходько.

— Немає в мене ніяких норм. І претензій від відвідувачів з цього приводу не було. А що в службовому приміщенні п'ють — так це свої.

В слово «свої» Надія Василівна вкладає і свій зміст. Може, навіть і такий — «свої» нас не підведуть, на них можна покластись, ми їх знаємо, тому й дозволяємо такі ось «вольності».

Але ж таке виправдан-ня однак суперечить правилам торгівлі. Невже

які звіти виходять пасажирів і завсідишники. Найкрасномовніше говорить цифра: за дев'ять місяців з початку цього року органи внутрішніх справ зафіксували близько ста п'ятдесяти випадків порушення громадського порядку на території автовокзалу. І, безсумнівно, не останню роль у цьому зіграв факт прагнення працівників ресторану «Дорожній» «за всяку ціну» (слова Н. В. Приходько) виконати план...

«Бо — план!» — цю фразу нам доводилось чути не раз. Тільки добуваються його не завжди такими, як слід, шляхами. У тому ж таки «Дорожному» ми натрапили на дві пляшки вина «Портвейн» невідзначених штампом підприємства громадського харчування (відомо, що у ресторанах, кафе спиртні напої дорожчі). Натрапили і подумали, що й цей прийом поставлено на службу планові, але нас розчарувала Н. В. Приходько: «Проїшли ті часи, коли буфетниці брали вино в магазинах і продавали за ресторанными цінами... Що там тих 60 копійок. А відповідальність?»

Значить, пройшли ті часи? Ні, не пройшли. В кафе «Політ» при ресторані «Аеропорт» під прилавком було приховано 11 непростампованих пляшок «Портвейна» рожевого молдавського, у підсобному приміщенні ще 36, але вже порожніх, без вина і 32 пляшки зовсім без етикеток. Буфетниця В. В. Коприця широкі зізналась, що сама з магазину в кафе принесла 25 пляшок «Портвейна».

— План у нас робиться на віні, — безпечно заявила вона.

У даному випадку слід запитати — план для кого? На чий руку?

бригади продавців кафе від ресторану «Дорожній» В. П. Савченко обрахувала на 12 копійок. У кафе станції «Кіровоград» залізничного вокзала буфетниця Л. В. Ферман на 21 копійку. Остання продавала вершкове масло, призначене для бутербродів, без норм відпуску, скільки хто просив. «У нас план, — пояснювала вона членам штабу «КП». — Чим швидше збудемо, тим краще».

А чим керувалась буфетниця кафе «Політ», пропонуючи членам рейдової бригади відварену качку дев'ятиденної давності, яка зберігалась весь цей час поза холодильником? Теж прагненням виконати план за всяку ціну? Не вірнеться — інакше не маніпулювала б В. В. Коприця табличками з розкладом дня роботи, аби шодля скоротити свій робочий день на 2 години.

А в той же час у всіх загнаних кафе до краю бідний асортимент продуктів харчування, незадовільний санітарний стан, бажане кращого і етика самих працівників прилавка. Думается, що виправлення тільки цих недоліків значно прибавило б у плані. Бо план планові різниця. Не треба забувати і про те — за рахунок чого він досягається.

В. ДОБРОБАТЬКО — заступник голови обласного штабу «Комсомольськ о г о прожектора», **М. ЦУКАНОВ** — позаштатний інспектор обласного комітету народного контролю, **С. КРАДЖОН** — член обласного штабу «КП», **В. БОНДАР** — кореспондент «Молодого комунара».

Дерева ще не облетіли.
День — як сім'я.
Холодна павутинка
ан на сонці
Тендітна тиша. Каруселі сонні...
Це с. Це буде. Це уже було.

...Аж раптом — наче вітер налетів, —
Це каруселі рушили поволі...
Сміялися дерева майже голі.
Сміється день
на золоті листки.
Фотостудія В. ГРИБА.

Від Вічного вогню

БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА ВОІНАМ-ВИЗВОЛИТЕЛЯМ ЗАПАЛЕНО ФАКЕЛ СВЯТА САМОДІЯЛЬНОЇ ХУДОЖНЬОЇ ТВОРЧОСТІ НА КІРОВОГРАДСЩИНІ

ЩЕ ЗАДОВГО до його початку на вулицях Хмельового було людно й святково. Сюди приїхали з усіх кінців Кіровоградщини представники від більш як 100-тисячної армії аматорів сцени області. І свято почалося.

На просторій центральній площі села, прикрашеній прапорами п'ятнадцяти республік-сестер, лозунгами й транспарантами, зібралися учасники відкриття Всесоюзного огляду самодіяльної творчості, присвяченого 40-річчю перемоги над німецько-фашистськими загарбниками у Великій Вітчизняній війні. Біля пам'ятника воїнам-визволителям завили у почесному караулі піонери в червоних галстуках. Заграли сурми. Заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко оголосила свято відкритим.

Священна пам'ять — вона вічно живе у нас. Пам'ять про втрати, страждання. Пам'ять про Перемогу. Того дня на центральній площі Хмельового зібралися люди, котрі здобули цю Перемогу у важких боях з ворогом. Цей день став виявом відданості народної ветеран-фронтовикам.

Про це говорили і голова виконкому Хмельовської сільської Ради, Герой Соціалістичної Праці, кавалер двох орденів Слави, депутат обласної Ради народних депутатів В. З. Мамуня, і голова ордена Леніна колгоспу імені Карла Маркса Г. А. Бондар, і колишній танкіст, майор запасу П. А. Гетьманець. Про це були й пісні зведеного хору під керівництвом самодіяльного композитора П. Я. Бровченка (до його складу увійшли народна хорова капела Маловисієвського РБК, жіночий хор центральної районної лікарні, чоловічий хор райвідділу внутрішніх справ).

Сьогоднішній мирний день хмельчан — це і нові досягнення в труді, це і дальший розвиток народної художньої творчості. Не лише співами й танцями, не лише музиками своїми зна-

менита ця земля. Живуть в селі і такі традиційні художні промисли, як килимарство, різьба по дереву. Новими барвами й відтінками збагачують хмельовські майстрині стародавнє мистецтво української вишивки. Все це знайшло своє ви-

дображення на виставці, відкритій з нагоди свята в фойє Хмельовського будинку культури. Роботи досвідчених вишивальниць М. І. Човпан, Г. Ф. Бурденко, К. П. Ваверенко, килимарок В. Я. Черв'як, Г. Х. Бабич усвідомлюють з роботами юних умільців Хмельовської восьмирічної школи. Безперечною окрасою виставки стали і чудовий портрет Т. Г. Шевченка, вишитий Г. І. Чорною і роботи різьбярів і реставраторів старих годинників Л. В. Назаренка...

Добре баче правління колгоспу, виконком сільської Ради про дальший розвиток художньої творчості на селі. Такий приклад: при Хмельовському БК (пний, до речі, с закладом відмінної культу-

ри), працює 10 гуртків художньої самодіяльності, в них постійно займаються 240 сільчан. А про високий рівень мистецтва аматорів сцени головного сільського будинку культури Хмельовської централізованої клубної системи Маловисієвського району засвідчують не лише численні нагороди, здобуті на районних і обласних оглядах художньої самодіяльності. В день свята найпереконливішим свідченням того став сам концерт.

Свято в Хмельовому закінчилось. Всесфюзний огляд самодіяльної творчості при-святий 40-річчю Великої Перемоги, продовжується на Кіровоградщині. І, певно, перед нами ще немало нових відкриттів, мистецьких знахідок на терені самодіяльної творчості. Тож, як сказала,

дякуючи хмельчанам за гарний концерт, Є. М. Чабаненко, хай танцюється, хай співається. Хай працюється під чистим мирним небом нашої радянської Батьківщини.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.
На знімку: художній керівник головного будинку культури Хмельовської централізованої клубної системи Маловисієвського району, учасниця концерту Н. Ашихтіна.

Фото І. КОРЗУНА.

За редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

не перепаляйте
свою газету
Молодий комунар

ДО УВАГИ НАСЕЛЕННЯ, КЕРІВНИКІВ
КОЛГОСПІВ, РАДГОСПІВ ТА ІНШИХ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ
ОРГАНІЗАЦІЙ!

Всі універсальні за-
готівельні пункти спо-
живчої кооперації за-
куповують у необме-

женим розцінюванні під-
вищено, в середньому,
у два рази.

Великі бездефектні
шкурки І—ІІ сорту
коштують від 5 крб.
70 коп. до 7 крб. 10
коп.

Проводиться зу-
стрічний продаж на-
селенню комбікорму

з розрахунку 0,5 кг
на кожний карбова-
нець вартості шкур-
ки.

Продавайте якісні
шкурки кролів!

Головне
управління
заготівель
Укоопспілки.
Зам. 114.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-
відального секретаря — 2-46-87; відділів
комсомольського життя — 2-46-57; листів
і масової роботи — 2-45-36; пропаганди
— 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87;
військово-патріотичного виховання та
спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-
лошень — 2-56-65; коректорської —
3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.